

wordt gestuurd. Zo ongeveer steekt het in elkaar. Gelukkig staat er een verhelderende illustratie (Afb. 2) in het patent dat voor zich spreekt. Het klinkt goed, maar of het werkt in de praktijk (bij mijn vlieger...) weet ik zelfs na een eerste testvlucht nog niet. Maar laten we er toch maar vanuit gaan dat het een werkend principe is. Het ziet er in ieder geval geweldig uit en dat was dan ook de reden waarom ik deze vlieger uit 1938 graag wilde maken.

Een bouwstijl en uitvoering uit 1900

Een patent is zeker geen kant en klare bouwbeschrijving. Sterker nog, hoogst zelden worden er materialen en maten aangegeven. Maar dat maakt het werken met patenten juist zo leuk. Het gepuzzel hoe de vlieger in elkaar moet steken, welke maten je zult gaan gebruiken, welke bouwtechniek en vooral ook welke oplossingen je gaat gebruiken voor de constructie. En als laatste, het uiterlijk van de technische constructie: mooi én functioneel, of was dat nou net andersom... In ieder geval heeft 'mooi én functioneel' bij deze vlieger heel wat hoofdbrekens gekost. In het patent zijn deze keer echter wel een aantal bouw-suggesties gegeven, maar allemaal niet mooi genoeg of teveel op het productieproces van een commerciële vlieger gericht. Het plan ontstaat om deze vlieger in de bouwstijl van de beginjaren van het vliegeren te bouwen. Dat betekent katoen en bamboe en geen uitgedachte

Een vlieger uit 1938

De vlieger, in 1938 gepatenteerd door de Amerikaan Raymond Prunty Holland Jr., is wel een heel bijzonder ontwerp. Het is een soort vogelmodel en het meest opmerkelijke van deze vlieger is, dat de grote driehoekige vleugels scharnierend aan de romp vast zitten, zodat ze in de

lucht ten opzichte van de romp kunnen bewegen. Als de wind de vlieger naar de rand van het windvenster stuurt, dan wordt door een verdraaiing van de romp de stand van de vleugels zo aangepast, dat de ene vleugel meer wind vangt dan de andere en daardoor de vlieger weer naar het centrum van het windvenster

